Druhý díl knižního zpracování seriálu Darrena Stara

NETFLIX
PŮVODNÍ SERIÁL NETFLIX

EMILY IN PARIS

EMILY V PAŘÍŽI

Catherine Kalengula

FRAGMENT

Emily v Paříži 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Catherine Kalengula

Emily v Paříži 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Druhý díl knižního zpracování seriálu
Darrena Stara

EMILY V PAŘÍŽI

Catherine Kalengula

FRAGMENT

© 2023 Viacom International Inc. All Rights Reserved. Emily in Paris and all related titles, logos and characters are trademarks of Viacom International Inc.
© Hachette Livre, 2022
Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates
Translation © Lucie Bednářová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-253-6489-5
ISBN e-knihy 978-80-253-6528-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6529-8 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6527-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

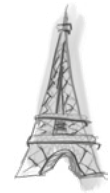

HLEDÁNÍ VÝMLUV

Konečně! Když jsem prvně přijela do Francie, moje začátky byly trochu kostrbaté – a neobešly se bez četných zaškobrtnutí –, ale nyní se ze mě stává skutečná Pařížanka! Už jsem skoro přestala používat slova jako *„What?“* nebo *„Oh my God!“* a nahradila je *„Hein?“* a *„Oh là là!“*. Do práce nikdy nechodím před desátou a jen výjimečně před čtvrt na jedenáct! Během pauzy na oběd si dávám hezky načas, abych se v klidu najedla. A někdy si dokonce objednám skleničku vína, jen tak, uprostřed dne.

Ani se tomu nechce věřit, co?

Ale největší radost mám z toho, že jsem v agentuře Savoir nejspíš našla svoje místo. Mí kolegové, Luc a Julien, mě přijali za svou. A Sylvie, moje šéfka, mě taky začíná mít aspoň trošku ráda, *oui, oui*. Mám pro to důkaz: už mi *skoro* přestala zavírat dveře před nosem. Někdy se na mě i usměje. A není to její pohrdavý úsměv, který mi má dát najevo: „Beztak ničemu ani v nejmenším nerozumíte, vy nemožná, potrhlá Američanko.“

Ne. Je to *opravdový* úsměv.

Jo, já vím, fakt mazec!

Když se teď procházím po své čtvrti, cítím se tu jako doma. A od doby, co se mnou v mojí prťavé komůrce bydlí moje kamarádka Mindy, je to ještě lepší.

Pokud se do mého bytečku vejde jedna osoba, vejdou se do něj i dvě – i když v něm už od začátku nebylo dost místa ani pro jednu.

Ach, miluju svůj pařížský život!

Teda… má jenom jeden malý háček.

Malý háček jménem Gabriel.

Včera jsem s ním strávila noc. A nebyla to noc, na kterou by se dalo druhý den ráno v pohodě zapomenout, to ne. Byla neuvěřitelná, úžasná, intenzivní. Každý jeho dotek… Ne, musím na to přestat myslet.

Proč to nedokážu?

Když si jdu ráno zaběhat, nemyslím na nic jiného než na naši společnou noc. Na zakázanou palačinku. Je zakázaná, protože Gabriel je s Camille, se skvělou holkou, a protože odmítám být ta ženská, která ničí vztahy, záporná postava z filmu, kterou každým coulem nenávidíme.

Neměla jsem s ním jít domů. Neměla jsem podlehnout jeho polibku, který byl jako čokoládová rolka. Jakmile jednou ochutnáte, chcete víc, víc a víc!

Koneckonců to ale není moje chyba. Myslela jsem si, že Gabriel navždy opouští Paříž a stěhuje se do Normandie, a že se tím pádem rozchází s Camille. Ale on nakonec zůstává! Antoine mu nabídl pomoc při koupi restaurace, ve které pracoval – té hned naproti mému baráku. Nebo spíš naproti našemu baráku, protože bydlíme ve stejné budově.

A Gabriel jeho nabídku samozřejmě přijal!

No dobře, můžu si hledat výmluvy, jak chci, i tak se cítím provinile. Především bych ráda dostala tu nezapomenutelnou noc z hlavy. Ale nejde to.

A kdybych předstírala, že žádný Gabriel nikdy nebyl? Jako by se nic z toho, co jsme prožili, nikdy nestalo? Zavřu oči a představím si gumu. Když ji vidím, začnu kousek po kousku mazat vše s ním spojené.

Začnu naším prvním setkáním na prahu jeho dveří… Hm, jeho oči. Zbožňuju, když se na mě dívá. Jsem z toho úplně vedle!

Ne, rozhodla jsem se na něj zapomenout a taky na něj zapomenu.

Bye bye naše první setkání a první pohlede z očí do očí.

Přejděme dál: třeba k jeho omeletám. Vynikající, vláčné…

… minulou noc jsem se při každém jeho doteku celá rozechvěla.

Ne, chtěla jsem říct při každé jeho omeletě!

Jeho omelety jsou tak nadýchané, tak smyslné, tak ach…

Jak může mít chlap tak jemnou a hebkou pokožku? A jeho rty… Hotová lahůdka.

Ach ne, nikdy to nedokážu!

Když se vrátím domů, Mindy si zkouší oblečení na své večerní vystoupení. Má na sobě naprosto neuvěřitelný kousek, který z jedné strany představuje pánský oblek a z druhé dámské šaty. Dnes večer bude poprvé zpívat v kabaretu pro drag queens. A jsem moc ráda, že se toho můžu účastnit a být jí oporou.

Jsem si jistá, že bude naprosto famózní.

„Panečku!“ rozplývám se. „*I love it!*“

„Bylo by *amazing*, kdybys s sebou dneska večer mohla vzít co nejvíc lidí,“ opáčí. „Musím jim ukázat, že dokážu přilákat zákazníky. Hlavně ty, co něco vypijou, *hodně* vypijou.“

V tu chvíli mi přijde zpráva. Ach ne, je od Camille a ptá se, jestli jsem neviděla Gabriela. Samozřejmě, že jsem ho viděla. A mimochodem ne jen to.

Přesto jí odepíšu pouze *„Non“*. Na to mi napíše, že by si se mnou chtěla po naší dopolední schůzi v Savoir promluvit. Ale co mi chce říct? Přiznal jí snad Gabriel, co se včera večer stalo? *Oh là là,* jenom to ne!

Mindy si všimne mého zděšeného výrazu.

„Co se děje? Přišla jsi o *followera*?“

„Ne, ale asi jsem přišla o kamarádku,“ zanaříkám. „O Camille. Potom, co mi Gabriel řekl, že zůstává v Paříži, jsem s ní nemluvila. A teď se s ní uvidím v agentuře kvůli jejich šampaňskému.“

„V čem je problém?“ zeptá se Mindy. „Že její kluk zůstává v Paříži?“

„Jo,“ odpovím rozpačitě. „Totiž, věc se má tak: když jsem včera večer šla za Gabrielem mu říct *goodbye*, zvrtlo se to v ten nejúžasnější sex, jaký jsem kdy zažila!“

Tak a je to venku. Mindy se zvedne a nastaví ruku, abych jí dala placáka, jako by to byl důvod k oslavě.

„Emily, it's crazy!“

„*No,*“ odpovím příkře a ona si zase sedne. „Myslela jsem, že už ho nikdy neuvidím. A teď jako by se ze mě stala Pam Spicerová.“

„Kdo je Pam Spicerová?“ zeptá se.

„Ale, jedna holka z Chicaga, která fakt hodně pije a všem přebírá jejich *boyfriendy*.“

Mindy se zamyslí.

„Neplánovala jsi romantický víkend s Matthieuem v Saint-Tropez?“

„Po včerejší noci už o tom nejsem moc přesvědčená," přiznám.

„*No, no, no,*" opáčí Mindy. „Máš perfektní alibi."

Možná má pravdu. Možná bych tak mohla zapomenout na Gabriela.

A nestát se příšernou Pam Spicerovou!

VŠECHNO JENOM NE PAM SPICEROVÁ!

Každopádně se to brzy dozvím. Cestou do kanceláře si všimnu Gabriela, jak už sundává původní název jeho restaurace. Hm, je tak hezký… Pozoruju jeho ruce a představuju si, že mě hladí všude po těle… Ach…

Ne, ne, musím s tím hned teď přestat!

Budu myslet na Pam Spicerovou. To mě pěkně srovná.

Přesně tak. Všichni ji nenáviděli. A já nechci, aby mě lidi neměli rádi!

Jakmile mě Gabriel zahlédne, sleze ze štaflí.

„Jak se bude tvoje restaurace jmenovat?“ zeptám se ho jakoby nic.

„Ehm, Antoine ji chce pojmenovat ‚Chez Lavaux‘. Já bych byl spíš pro ‚Chez Gabriel‘. Pokud teda nemáš lepší nápad?“

Ale no tak, nemohl by se na mě přestat dívat těma svýma úžasnýma modrýma očima? Jak mám v takových podmínkách fungovat? Kdo by něčemu takovému odolal? No kdo?

„Gabrieli, uvidím se dneska s Camille v Savoir,“ oznámím mu. „Cos jí řekl?“

„Jen to, že díky Antoinově investici zůstávám v Paříži.“

„Dobře, a já zůstávám na rok v Paříži díky práci. Potom se vrátím do Chicaga. Nikdy jsem nezamýšlela rozvracet jakýkoli vztah. Ty jsi neměl být v Paříži a já to Camille nemůžu udělat."

„Nic jsi Camille neudělala," odpoví se svým božským úsměvem na tváři. „Ale se mnou jsi toho udělala dost."

Oh non, proč mi to musí připomínat? Minulou noc nešlo jen o úžasný sex, jak jsem řekla Mindy. Ne, bylo v tom něco víc. Jako by se naše těla znala odjakživa.

A navíc jsem v Paříži, takže mám právo být romantická!

Gabriel mi svýma očima nepřestává nahlížet do duše. Nezdá se, že by se mě (ani v nejmenším) chystal vzdát… A přesto musí. Protože já nebudu jako Pam Spicerová, ani nápad!

Krátce nato vyjde z restaurace Antoine. Když mě pozve zítra na večeři, spatřím skvělou příležitost vytasit své „alibi".

„*Unfortunately,* nemůžu vaše pozvání přijmout. Budu v Saint--Tropez s Matthieuem Cadaultem."

„Jako vážně?" podiví se Gabriel a netváří se vůbec nadšeně.

„Ten má ale štěstí!" podotkne Antoine.

Odcházím s úsměvem na rtech.

Vím, že jsem se rozhodla správně. Minulá noc musí zůstat tím, čím je: chybou, kterou je nutno napravit.

Jenže proč je to teda tak těžké?

SYNDROM ZRADY

Když dorazím do Savoir, Sylvie a Luc spolu živě diskutují. Když pochopím, na čem pracují, svraštím obočí.

„Ehm, to je pro Champère?“ zeptám se.

Champère neboli značka šampaňského, kterou jsem vytvořila a která není určená k degustaci, ale k polévání se.

„*Oui,*“ odpoví mi Luc. „Měl bych dva nebo tři nápady na jejich kampaň.“

„Myslela jsem, že je to můj projekt,“ poznamenám.

Sylvie ke mně zvedne oči.

„Ano, ale jelikož je šampaňské francouzský výrobek, říkala jsem si, že by bylo lepší, kdyby tomu Luc něco dodal.“

Okaaay… Zvláštní, vůbec se mě to nedotklo! Obzvlášť pokud mi to poslouží jako výmluva, abych se dneska nemusela vidět s Camille. Je to příliš čerstvé, nevěděla bych, co jí říct.

„*Maybe,* dobrý nápad,“ souhlasím. „Vlastně by mi nevadilo, kdybych se toho neúčastnila. Mohla bych na pár hodin zmizet a vy říct Camille, že jsem nemocná.“

„Proč bychom jí říkali, že jste nemocná?“ zeptá se mě Sylvie.

„Co máš za nemoc?“ přidá se Luc.

Je syndrom zrady nemoc? Protože přesně tím trpím! Neustojím Camillin pohled. Jsem si jistá, že jakmile uvidí můj provinilý výraz, všechno si domyslí. Jako bych měla na čele napsáno: „Včerejší noc jsem strávila s tvým klukem a děsně si to užila.“

Pomoc!

V tu chvíli se k nám přidá Julien.

„Camille akorát dorazila. Hned se po tobě ptala, Emily. A nevypadá, že by měla dobrou náladu.“

Luc si mě prohlíží.

„Je pravda, že jsi celá bledá.“

A tak se celá bledá, ale s neoblomným úsměvem vydám za Camille. Je schovaná za velkými slunečními brýlemi a nevypadá zrovna ve formě.

„Je ti dobře?“ strachuju se.

„Jo, jenom nevím, co si počít s Gabrielem,“ svěří se mi.

„Je to pro vás dva přece skvělá zpráva,“ zaraduju se místo ní. „Zůstává v Paříži! *Yeah!*“

Camille moje nadšení nesdílí.

„Jenže nezůstává kvůli mně. Něco tu nehraje, akorát nevím co.“

Něco nehraje? Co nehraje? Ale ne, všechno je v pořádku. V naprostém pořádku!

NEJDELŠÍ OBĚD V ŽIVOTĚ

Během schůze ohledně Champère je Camille duchem nepřítomná. A já tuším, kde se její duše nachází. Když spolu se Sylvií jdeme na oběd, moje teorie se mi potvrdí. Camille mluví jen o jediném: o Gabrielovi. Ačkoliv se nacházíme na překrásném místě – na nádvoří Louvru – netoužím po ničem jiném, než aby společný oběd rychle skončil!

V životě jsem se necítila tak nesvá.

„Takže, Gabriel se rozhodl zůstat v Paříži, problém je ale v tom, že změnil názor ze dne na den," řekne Camille. „A já nevím, co si o tom mám myslet."

„Počkat, mluvíte o tom šéfkuchaři?" zeptá se Sylvie.

„Ano," přitakám horlivě. „O Camillině příteli."

Sylvie ze mě nespouští oči. Nevěděla, že Gabriel chodí s Camille. Naštěstí to nijak nekomentuje. Prozatím. Z jejího zaujatého výrazu mi je ale jasné, že se chopí první příležitosti, aby mě zasypala otázkami.

„Po pětiletém vztahu mi laskavě oznámí, že se chce vrátit do Normandie a otevřít si tam vlastní restauraci," pokračuje Camille.

„V Normandii?“ reaguje Sylvie. „*Oh là là*, to je podle mého mínění ten nejsmutnější region ve Francii.“

Nevím, jestli je to pravda, ještě nikdy jsem tam nebyla. Ale říkám si, že pokud se tam najdou takoví fešáci, jako je Gabriel, tak to tam nemůže být tak hrozné, ne?

Camille se nám nepřestává svěřovat a já pociťuju čím dál tím naléhavější potřebu schovat se pod stůl.

Pozdě.

Otočí se na mě s posmutnělým úsměvem.

„A najednou zůstává v Paříži. Ale já vím proč. Má to co dělat s jedním mužem.“

Aha? Takže já jsem v tom nevinně!

Ale o kom to mluví?

„Cože?“ podiví se Sylvie. „Gabriel je gay?“

„Ne, mám na mysli muže, který investoval do jeho restaurace,“ řekne Camille. „Antoina Lamberta. Když mu moje rodina nabídne peníze, aby si splnil svůj životní sen, tak odmítne. Ale když za ním se stejnou nabídkou přijde chlap, o kterém v životě ani neslyšel, tak do toho jde.“

Na chvíli se odmlčí a potom dodá:

„Tahle záležitost s penězi ale není to jediné, co mě trápí. Rozhodne se zůstat, ale vyčkává, než mi zavolá. Co to má znamenat?“

„Možná má s novou restaurací hodně práce?“ navrhnu.

„Ne, je za tím něco jiného,“ odpoví. „Jen jsem ještě nepřišla na to co.“

Ach, kdyby jenom věděla, že to „něco“ sedí hned vedle ní! Když se zvedne, aby si zašla na toalety, potlačím touhu vydechnout úlevou. Tahle pauza přišla právě včas.

„Měla by některá z vás drobné pro *dame-pipi*?“ zeptá se nás.

Dame-pipi? Údajně se jedná o zaměstnankyni pověřenou dohledem nad toaletami, jak mi vysvětlí Camille. Jakože stráví na záchodcích celý den, otevírá vám dveře, ukáže, kde je toaletní papír nebo jak funguje splachovadlo.

K nevíře!

Na Paříži je super, že mě nikdy nepřestane překvapovat.

Jak jsem předpokládala, Sylvie mě začne zpovídat, jen co se Camille zvedne od stolu.

„Takže, pokud tomu dobře rozumím, máte poměr s tím šéfkuchařem? Poslal vám do kanceláře spodní prádlo, vybavuju si to naprosto přesně.“

Ne, to mi poslal Antoine – Sylviin milenec a manžel její nejlepší kamarádky. Tvrdila jsem, že je od Gabriela, abych neprobudila Sylviinu žárlivost a hněv. Proč musí být všechno vždycky tak zamotané?

„Šlo o nedorozumění,“ bráním se. „Gabriel nezůstává v Paříži kvůli mně, jasné? Camille je moje kamarádka.“

„Pfff, mezi těmihle skutečnostmi není vůbec žádná spojitost. Ach, Emily, každým dnem jste víc a víc jako Francouzska!“

Když jí řeknu o svém víkendu s Matthieuem v Saint-Tropez, prohlásí, že se chci vyspat s klientem, abych tak zapomněla na kluka své nejlepší francouzské kámošky.

Ale nic takového jsem nezamýšlela!

Vlastně možná, že jo. Přesně to jsem zamýšlela.

VYSPAT SE NA LEHÁTKU

Ve společnosti Camille, která v jednom kuse mluví o Gabrielovi, a Sylvie, která mě (právem) podezírá z těch nejhorších zločinů, jsem šťastná, když se můžu vrátit do kanceláře. V práci nacházím stabilitu, jednoduchost a odpočinek! Z kraje odpoledne předvádí Julien svou prezentaci pro potenciálního důležitého klienta: zavazadla značky Rimowa.

„Pro vaši ikonickou značku jsme zamýšleli vytvořit velmi mladistvou kampaň, která by poukazovala na hravý, avšak klasický charakter propagované řady," vysvětlí. „Naše *tagline* zní: mějte své zavazadlo stále při sobě. Chtěli jsme zdůraznit, že kufr je pro nás stejně osobní předmět jako třeba rifle."

Oba zástupci z Rimowy – mladý muž a žena s přísnou tváří – si vymění ne zrovna nadšený pohled.

„A že robustnost Rimowy pomáhá chránit naše malá tajemství," dodá Julien. „Ha, ha, ha! Co všechno si někteří vtipálci s sebou nezabalí! Určitě si to dovedete představit. Ehm, je to taky metafora toho, co si s sebou nosíme ve své mysli."

Oh là là! Ten se do toho teda zamotal. A klientům to není nijak příjemné. Dokonce to vypadá, že se té ženě dělá nevolno…

„Když jsme za vámi přišli, doufali jsme, že nám nabídnete nějaký, řekněme… inovativnější přístup," prohlásí. „Jako jste předvedli v kampani pro Pierra Cadaulta."

Juliena přepadnou rozpaky a místo odpovědi vykoktá akorát: „Jááá…" a „Hmm…" Já ale neslyším nic jiného než jeho vnitřní křik: „*Help,* Emily!"

Nemůžu ho nechat na holičkách.

„Možná bychom mohli s Pierrem navázat spolupráci?" navrhnu. „Vytvořit něco *ringard*, ale zároveň v kurzu a co jde proti proudu, co říkáte?"

„To by mohlo být zábavné," uzná klientka.

Yessss! Po schůzi hned volám Matthieumu, abych s ním svůj nápad prodiskutovala: chtěla bych vytvořit obří zavazadlo s potiskem hlavy jeho strýčka. Totální kýč. Je nadšený! Potom se rozpovídá o našem víkendu.

„Jo, a zarezervoval jsem nám na zítra vlak," oznámí mi. „Budeme cestovat na *couchettes*."

Na čem?

„Ach!" vydechnu. „*Couchette*, to je od slova ‚*coucher*'?"

„Přesně tak, začínáš rozumět slovním spojitostem ve francouzštině, pojedeme lehátkovým vozem," potvrdí mi.

„Vlastně jsem si to vyvodila z věty, kterou znám z jedné písničky. *Voulez-vous coucher avec moi, ce soir?*"

Nějakou dobu mi trvalo, než mi došlo, že v té písničce nejde *jenom* o pozvání k přespání. Když mi to konečně docvaklo, její text rázem získal úplně jiný význam.

„No, pokud na tom trváš," odpoví Matthieu.

Nesměle se zasměju.

Otázečka: je nutné se na lehátku „vyspat“, nebo je to jenom slovní hříčka (ve francouzštině je jich tolik)?

Druhá otázka: opravdu se chci vyspat na lehátku… s Matthieuem Cadaultem?

Ano. To je ta skutečná otázka.

DAME-PIPI S DECHBEROUCÍM HLASEM

Brzy zapomenu na všechny svoje problémy a nemyslím na nikoho jiného než na Mindy. Dneska večer bude poprvé zpívat v klubu!

Už jsem skoro připravená k odchodu, když u mých dveří zazvoní Camille. Navrhla jsem jí, aby šla se mnou a přišla tak na jiné myšlenky – jo, a hlavně jsem ji pozvala proto, že se cítím provinile. Ale to přece nemusí vědět, že?

„*Oh, j'adore*!" rozplývá se, když vejde do mého bytu. „Máš to tu fakt krásný."

„*Ah, merci.* Pro dva lidi je to trochu malé."

Postaví se před kuchyňský kout a povzdechne si.

„Už se ani nemůžu podívat na pánev, aniž bych si přitom nevzpomněla na Gabriela. Měl doma úplně tu samou," dodá s pohledem upřeným právě na jeho pánev.

„Všechny francouzské pánve vypadají stejně," upozorním ji a cítím se víc než rozpačitě.

Tahle ale smažila ty nejlepší omelety na světě a držely ji ty nejjemnější ruce, ty nejstarostlivější, nej…

„Nechal na ni vyrýt svoje iniciály," dodá a natahuje se k ní.

Pomoc! Popoháním ji k odchodu dřív, než stihne to usvědčující nádobí prozkoumat.

Zamíříme do klubu – daleko od prokleté pánve – kde na nás čeká Luc, kterého jsem taky pozvala. Údajně zbožňuje drag queens, jeho přesná slova byla: „*Je les kiffe.*“. Budiž. Než vejdeme, vysvětlím mu, jak se věci ohledně Mindy doopravdy mají, aby nedošlo k nějakému omylu: aby jí dovolili zpívat, vydává se za chlapa, který se oblíká jako ženská. Jednoduché, ne? Už se nemůžu dočkat, až ji uvidím na pódiu! Vím, že bude skvělá. Když si jen vzpomenu, jak se bála zpívat před lidmi, když jsme se potkaly v parku. Jsem moc ráda, že se mi podařilo jí dodat odvahu, aby šla za svými sny.

Možná je to díky tomu, že jsem „*Américaine*“. Ve Spojených státech se každý snaží, seč může, aby si splnil svůj sen, ať se zdá jakkoliv nedosažitelný.

Anebo je to jen díky našemu přátelství?

Od chvíle, co jsme se usadili, se na scéně vystřídalo několik senzačních výstupů. A jelikož Mindy stále nikde nevidím, využiju příležitosti a odskočím si na toalety. A tam na mě čeká pořádné překvapení! U dveří sedí moje kamarádka ve svém pěkném „žensko-mužském“ obleku! Vybrala si podivné místo pro svoje pěvecké vystoupení… Když před ní uvidím stoleček s mincemi, dojde mi to.

„Ty jsi *dame-pipi*?“ podivím se.

„Jo, bez pracovního povolení mi zatím nemůžou nabídnout nic lepšího.“

„A jsi v pohodě?“ strachuju se.

„No, slíbili mi, že si budu moct zazpívat jednu písničku,“ ujistí mě.

A to je to nejdůležitější, ne? V tu chvíli vyjde z jedné kabinky nějaký muž a najednou to v místnosti nevoní zrovna po růžích.

„Jo, když na to přijde, jsem taky *dame pooh-pooh*," zašklebí se.

Chudinka Mindy! Chlácholím se ujištěním, že si bude moct zazpívat… A to teď hned! *Oh my God, oh là là*, volají ji na jeviště!

„A nyní prosím o bouřlivý potlesk pro naši *dame-pipiii!*" ohlásí moderátor.

Mindy se postaví do světel reflektorů. Sotva otevře pusu, naskočí mi husí kůže. Publikum rázem utichne. Začne zpívat „Dynamite" od skupiny B.T.S. v pomalé verzi bez doprovodu. Je to neuvěřitelné! Všichni sedíme na svých židlích jako přilepení.

Ne, je to lepší než neuvěřitelné. Je to kouzelné.

Začne hrát hudba a Mindy zrychlí tempo, všichni máme chuť zvednout se a dát se do tance.

Na *dame-pipi-pooh-pooh* to není vůbec špatné!

(ASPOŇ JEDNOU) SNADNÁ ODPOVĚĎ

Asi je to hloupé, ale i kdybych to byla já, kdo dnešního večera zazářil na jevišti, nebyla bych šťastnější. Mindy je tak nadaná! Byla ke zpěvu stvořená! Pořád mi běhá mráz po zádech a není to tím, že jakmile opustíme klub, ocitneme se v chladu pařížské noci.

V doprovodu Camille se vracíme s Mindy ruku v ruce k nám domů. Mám pocit, jako bych se vznášela na obláčku. Jen bych si přála, aby Mindy nemusela zároveň pracovat jako obsluha na toaletách.

„Opravdu musíš každý večer dřepět na záchodcích?“ zeptám se.

„Pokud mě za to nechají zpívat, tak mi to nevadí,“ ujistí mě.

Mindy je doopravdy ta nejodvážnější a nejodhodlanější holka, jakou znám. Jakmile si něco umane, žádná překážka už ji nezastaví – dokonce ani nevábné zápachy. Vážně ji obdivuju!

„Navíc mi jeden chlápek dal jako dýško extázi,“ žertuje. „Anebo to byl Tic Tac, vlastně nevím.“

Všechny vyprskneme smíchy. Město světel, kterým procházíme, nezáří tolik jako Mindyiny oči.

„Každopádně vám za dnešní večer děkuju, holky,“ řekne Camille. „Fakt jsem ho potřebovala.“